

CRONICA

Plastică

Evoluția picturii Luciei Ioan, desigurată pe o perioadă relativ scurtă, e neașteptată și deosebită prin intensitatea conținutului, prin claritatea evidentă, transparența de la etapă la etapă. Ea își lasă impresia unei lupte surde cu sine, cu materia, picturală, a unei munci și a unei exigențe definitorii pentru calitatea unui artist. Faza de lucrări din antecamera expoziției personale (de debut) cu și fără de creație expuse în cadrul unor manifestări colective, cele de astăzi evidențiază calitatea de materie, o potolire palpabilă a imaginii artistice, puține picturale de astăzi, o renunțare la discursivitatea și la uzura spătoră de ordin formal, simți că preocupările de găsire a unui limbaj plastic adecvat și personalizat conținut și estetice sile pildă numeroase „studii” prezente în expoziție dirijate exclusiv către punerea în valoare a structurii, a materialității suportului și culorii, cu un interes de experiență infimă de atelier usual mult, a căror prezentare în expoziție nu acordă operelor în ansamblu un plus de conținut, etajând prin câteva lucrări reușite un acord leșic între idee și realizare. „Logodna” (patru personaje robuste venite printr-o forță de atracție indefinibilă, masculină și statică într-o unitate perfectă) în aceeași viziune monumentală care e proprie artistei, marchează trecerea de la lu-

crări în care amintirea textelor (artista a absolvit secția de arte decorative a Institutului „N. Grigorescu”) era încă vie, la cele mai noi circumstanțe ferice genului.

IPOSTAZELE MONUMENTALULUI *)

„Rod” titlu metaforic pentru reprezentarea unei familii ca și „Mireasă” sau „Cindec” tind să evocă un univers: uman, cald, vaguor (în ciuda altorva fizionomii contonsonante) de o cantitate, de o năvălire rustică, apropiată de cea a naturii. Nu întâmplător Lucia Ioan înconștientă să se reunească într-un ciclu al vieții.

„Pornind dinspre Suceava” ni se pare cu totul deosebit în contextul expoziției. Pânza aduce un pesaj fantast, creios, dominat la cizănt de o cetate, pesaj ce trăiește printr-o vibrată masă de fărâmi inarmonice, cu chipurile nedefinite, pe care o înregistrează ca pe o forță colectivă. Muzicile la o narațiune, la un subiect carecarea sint exclusiv, pesajul trăind într-un etern și mitic timp istoric pe care artista îl evocă ca pe o prezentare a unor senzații pregnante, dar aburite ca și timpurile pe care le re-

au mai potolii apropiindu-se cli mai mult de culorile naturale (argile, pământuri, calcar) sint construite pe dominante mari de culoare, cizăntă unică, ce tind să traducă integral sentimentul care le-a generat, unic și definitoriu prin ipostaza sa cromatică. Astfel lucrările „Mireasă” sau „Cindec” construite exclusiv pe tonuri de alb aduc o puritate, o necesitate de linie în timp ce „Logodna”, trăiește printr-un rogu brun, mai, mineral, lor lucrarea „Zhor”, printr-un difuz albastru vinosim spațiului. Infinitului. Deși nu toate lucrările sint egale ca valoare, și nu toate reprezintă stadiul la care a ajuns creația (unele cum am mai amintit sint mai mult experiențe de laborator și poate ar fi fost mult mai bine să nu părăsească niciodată zidurile atelierului) sint în expoziție câteva pânze deosebite care cădeșe acumulări substanțiale, de profunzime, devenite de acum certitudini, trepte ale unor stadii care vor urma și pe care le hănuim superioare. În cercul regrett că această pictură, prin excelență monumentală, este silit să o guști numai ca operă de șevalet, că nu ai posibilitatea de a recepția călduțila la dimensiunile reclamate, pe perete, în frescă de pildă, ceea ce ar aduce o experiență suplimentară și artistei în eforturile sale de a-și purifica cli mai mult pictura de amănuntul intim, de șevalet.

CORNEL RADU CONSTANTINESCU

(* Expoziția de pictură, Lucia Ioan, Sala N. Cristea.

Injierie

O INTERESANTA INITIATIVA A TINERILOR DE LA S.M.T. COGEALAC

(Urmare din pag. 1)

La fiecare tonă de motorină consumată, economii pentru o zi de lucru a unui tractor

nea, cale de kilometri, la brigada să umple rezervorul, Marinescu a dereglat carburatorul și merge cu consum mai mare, iar Georgescu nu se simte bine dacă atunci când aprovizionează nu lasă să se coloreze pământul cu puțină motorină. Iată, după părerea mea, care sint robinetele prin care picură, se scurge încet, dar permanent motorina, banii care ar trebui să însemne economii. Să închidem aceste robinete și atunci succesele ce le vom raporta la sfârșitul anului vor fi mai bune, vor fi cele real posibile.

— Miu are multă dreptate — a intervenit în discuție tovarășul GHEORGHE IDU, direc-

torul stațiunii, invitat la adunarea generală a organizației U.T.C. În timp ce-l ascultam pe Miu, am făcut un calcul. Rezultatul este aproape de necrezut. Vi-l prezint și dumneavoastră pe capitol, așa cum îl am în carnetul Mai întâi „deplasările în gol”. La fiecare decadă cite un tractor de la brigadă vine la S.M.T. să ridice carburanții și lubrifianții pentru perioada următoare. Dus și întors, în medie se parcurg cam 300 de kilometri la toate brigăzile, iar într-un an de șaisprezece ori mai mult. Dacă aprovizionarea s-ar face în circuit, s-ar economisi cli puțin cu două treimi consumul înregistrat — cam 1000 de li-

tri în total. Apoi, deplasările înregistrate pentru că masa se servește în sat și nu la cimp, cele făcute în interese personale sau cu venirea la S.M.T. fără vreun motiv serios. Experiența anilor petrecuți în S.M.T. imi permit să apreciez că, într-un an, în medie pe fiecare tractor se înregistrează cam 50 de ore funcționare în gol. La cele 144 de tractoare ale noastre se înregistrează cam 7200 de ore funcționate fără vreun efect asupra producției, sau 32000 litri de motorină consumați fără vreo noimă. Și la aceasta se mai adaugă. Pornind, de pildă, de la niște cazuri întâlnite în brigăzile lui Panait Dulcă și Nicolae

Niță de la Săcele, să vedem cum se poate consuma motorina din cauza „dorinței de a face treabă bună și repede”. Într-o tară, aflată la vreo 3 kilometri de brigadă trebuia să se pregătească terenul pentru însămânțări. Trei tractoare ar fi avut de lucru toată ziua, dar șefii de brigadă au trimis opt. Pe la amiază lucrarea a fost terminată, iar întreg grupul de tractoare s-a deplasat la cinci kilometri, în partea cealaltă a perimetrului. S-a consumat în plus pentru că tractoarele au fost dirijate irațional? S-a consumat! Și dacă generalizăm, luând în calcul că la fiecare brigadă se fac numai 5 astfel de dirijări greșite într-un an, rezultă vreo mie de litri de motorină, care pot fi economisiți.

— Putem economisi mai mult — a intervenit ION TITA

— Sint convins. Eu am luat cifrele minime. — Cit de cit se pierde și într-un alt caz, a revenit în discuție TITA. Spre exemplu, după o ploaie,

la recoltatul păioaselor trebuie să se încerce dacă se poate lucra sau nu. Potrivit ar fi ca numai un tractor să pornască în cimp, restul să aștepte la brigadă rezultat. În realitate nu se întâmplă așa. Pleacă cli puțin o mie-două de litri de motorină se pierd astfel în van.

— Și, tot la fel, cu calcul, s-a discutat pe capitol consumurile nerationale ce s-au înregistrat și ca urmare a menținerii în mers a motoarelor așteptându-se seminele (atunci cind lucrează la semănat), până se reglează sau se remediază defecțiunile la mașina cu care lucrează în agregat, sau la tractoarele din față (cind se lucrează în grup): din cauza proastei întrețineri a organelor active de la mașinile agricole, a nefolosirii cuplurilor etc. etc. Am centralizat, pe surse, economiile ce s-ar fi putut realiza la carburanții anul trecut. (În realitate, ele au însemnat risipă).

lor la înălțimea corect-punzătoare pentru alimentarea prin cadere. — nu se va mai accepta intrarea în brazdă a tractoarelor dacă nu le funcționează motoarele de pornire; dacă șeful de brigadă nu semnează că rețurca consumului de motorină este corespunzător lucrării ce se efectuează.

— reglarea mașinilor se va efectua la centrul de brigadă, iar împreună cu conducerea cooperativelor agricole se va întocmi programul zilnic de lucru în așa fel încit nici un moment să nu se stea din cauza neaprovizionării cu semine și neasigurării cimpului necesar de lucru.

— înființarea, pe lângă brigăzile de tractoare, a atelierelor de forjare, astfel încit în orice moment organele active ale mașinilor agricole să poată fi menținute în perfectă stare de funcționare.

— evidentă se va ține de către pontatori prin deschiderea unor partizi în actualele registre. În scopul intervențiilor eficiente, periodice se vor face analize asupra rezultatelor obținute.

De la pornirea inițiativei a trecut puțină vreme. În cimp, pe tarlalele cooperativelor agricole de producție din Fintinele, Cogealac, Tărbănele, Năușă, Săcele și Rîmnic — unde muncesc cli aproape 200 de mecanizatori ai S.M.T. Cogealac — se dă acum o adevărată luptă nu numai pentru executarea în timpul optim și de calitate a lucrărilor din campanie, dar și pentru economisirea motorinei — care a devenit angajament colectiv. Tovarășii IORGU LILIES — inginerul șef și CONSTANTIN MIȘU — contabilul șef, oferă primele date asupra rezultatelor obținute: comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut — și la un volum egal de lucrări executate — până acum s-a înregistrat o economie de circa 8000 litri motorină.

Lucrări sau surse	Total ore funcționate	Cantitatea de motorină posibilă de economisit (litri)
— Deplasări în gol	7 200	32 400
— Aprovizionarea cu carburanți	200	1 000
— Deplasări nerationale în cimp	200	1 000
— Deplasări pentru încercări	1 400	6 500
— Deplasări la S.M.T. pentru remedierea defecțiunilor	900	4 000
— Mersul în gol al motoarelor:		
— la semănat	1 000	2 500
— la recoltat	660	1 400
— pentru reglaje și remedieri	11 520	23 000
— Dacă s-ar fi realizat un cuplu de brigadă	1 800	8 100
— Prin alte mijloace	—	25 000
Total	24 880	104 900

SEARĂ DE CREAȚIE

Casa de cultură a studenților din Capitală a găzduit joi o seară de creație pe tema „Formarea cadrelor în domeniul teatrului și cinematografului”, organizată de Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale” în colaborare cu Consiliul Unirii asociațiilor studenților din centrul universitar București.

La această manifestare, menită să faciliteze tinerilor cunoașterea profilului și a activității institutului, au participat numeroși elevi din clasele a X-a și a XI-a și studenți bucureșteni.

După cuvîntul de deschidere, rostit de artistul popular Costache Antoniu, rectorul Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”, cadre didactice și studenți de la acest institut au vorbit despre activitățile creatoare ce se desfășoară aici.

tulburătoare, cu prezentul ei demn, cu viitorul ei sigur.

Ce să-l dăruim tineretului? Să-l dăruim patria, să investim în această noțiune toate virtuțile de ieri și de azi, toate înfelesurile și frumusețile, să-l facem să înțeleagă prin patrie cea valoare supremă, singura prin care fiecare supraviețuiește. Brațelor tinere care se desfac, sau care sint gata să cuprindă, acestor brațe nu li se poate oferi ceva mai frumos, cea mai adevărată, cea care li se potrivește mai bine. Și e o singură cale care poate aduce în pieptul și în brațele tineretului nostru această valoare supremă: calea pasiunii. Scriitorul care-și dedică verbul tineretului trebuie să fie tinăr, foarte tinăr, să cucerească prin sinceritate, prin puterea credinței sale, să dăruiască ceea ce are, ceea ce este cel mai mult al său, al nostru, nu lucruri impuritate, nu născociri, nu valori de circumsanță.

Cu atât mai mult cu cât trăim un moment fericit din istoria poporului, un moment de mare sinceritate, un moment suprem al demnității naționale care, pentru a deveni o permanență, trebuie transmisă cu toată grațiozitatea și responsabilitatea generalizată de după noi.

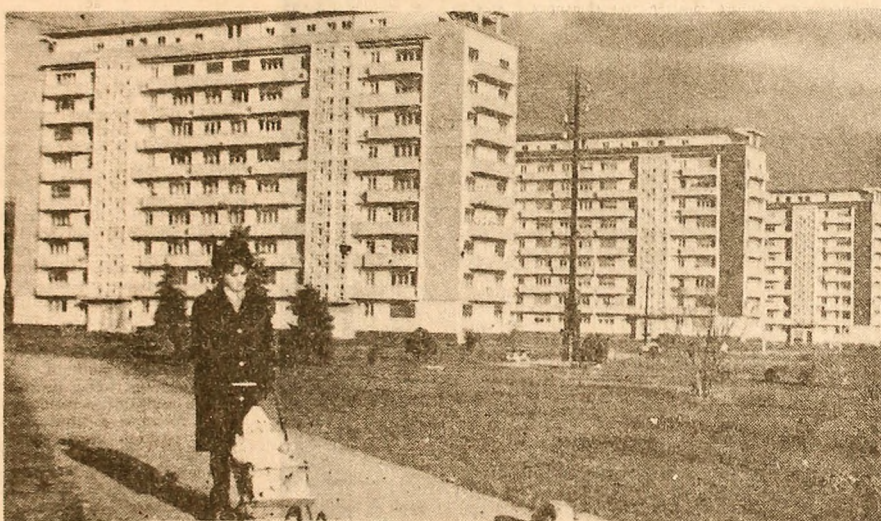
Impresii gălățene

(Urmare din pag. 1)

puncte de mare atracție. Si cum primavara aceasta se pare că dezgheșă lipsa de inițiativă din rețeaua alimentării publice, atenția ne-a fost atrasă de surprizele viltore din acest sector. Pe malul stîng al Dunării, orașul se va împodobi cu un restaurant pescăresc conceput într-o plastică arhitectonică ce va inscrie localul în peisajul specific al orașului dunărean. Restaurantul, imaginat concentric, va fi acoperit cu pînze subțiri de beton armat sub forma unor bănci, iar cele două terase suprapuse vor asigura consumatorilor o largă perspectivă asupra fluviului.

În același sector comercial, cu investiții mult mai reduse se va crea un alt local cu o personalitate distinctivă. Actualul restaurant Bilez va deveni restaurantul Miorița. Dar metamorfoza va depăși simpla înlocuire de firmă. Aici vizitatorii, români sau străini, vor putea servi bucătărie specific românească. Interioarele sale vor fi concepute sub formă de casă (jărănească) (ținind specificul vrincean cu prisă, pridvor și cerdac jărănesc. Si pentru ca informația căpătîă la Direcția comercială regională să fie mai plectantă, din lista de bucate am fost asigurați că nu vom fi lipsiți de tocătură din carne de porc cu mămăliguță, învîrtită moldovenească, colțunași cu brînză de vaci și amintind, plăcintă „poale-n brînz” etc.

Dar ceea ce credem că nu va lipsi din meniurile restaurantelor gălățene sint specialitățile pescărești cîntate deseori în zadar în aceste sile în multe din unitățile alimentației publice.

Arhitectură cu linie supli, modernă, în cartierul Nord al orașului Ploiești. Foto: O. PLECAN

DRUM SPRE VALOAREA SUPREMĂ

de Constantin Chiriță

tut de convulsii sau violente, adevărul pe care-l reafirm și pentru care pledez aici: dragostea ca trăsură fundamentală a vieții. Si nu numai ca fac această pledoarie, ci toți scriitorii care-și dedică lucrările tineretului.

Imi permit să citez o poezie scurtă, o extraordinară poezie a cîrștelor, scrisă de un poet al secolului nostru, Lucian Blaga: „Copilul ride: tubirea și-n telepeciunea mea o jocul și-n telepeciunea mea-o înțelepciunea”.

Să reținem caracterizarea cîrștelor tinere, cîrștea care ne preocupă: Tinerul cîrș: jocul și-n telepeciunea mea-o înțelepciunea”.

Adică tot universul tinerului, în toate cîrșile, gîndurile, tulburările, strălucirile și obscuritățile lui e caracterizat de iubire, de dragoste, contactul lui cu lumea inconștințată. E cîrșta cîrș adevarat și primit prin fiori, e cîrșta marilor, și de multe ori tăcutelor, exclamații, e cîrșta aiat de frumos sintetizată de un alt mare poet al lumii: „Sint foarte tinăr, m-aș dăruia înfiorat, oricărui zvon care-mi iese în cale”.

De aici, de la această declarație pe care ne-o adresează prin glasul poetului tinere, începe ceea ce numim în mod obișnuit: educația. Tinerii nu se ofeard, cu toate randorile și sinceritățile lor, cu toată capacitatea lor de absorbție... Noi ce le dăruim?

Nu mai creau să înșiră asupra realităților și adevărilor care înconștințăm tineretea patriei noastre. Familia,

școala, statul nostru, în esență lor, nu pun nici o limită generozității lor față de copii și de tineri și scopul eforturilor lor conjugate este afirmarea unui cîrștin cîrștin, sănătos, loial, activ, a ceea ce trebuie să fie un om al zilelor noastre.

Cred, de aceea, că organizațiile de pionieri nu se pot mărgini numai la a dubla, la a întări, la a sublinia valorile cu care statul nostru întîmpină copilaria și tinerețea. Le-ar putea în acest caz pericolul unei birocratizări și nimic nu poate fi mai în conflict cu tineretea, cu setea de zbor a tineretului, cu sinceritatea ei, cu gesturile ei, cu aspirațiile ei de adevărate izvoare ale pasiunii contemporane. Cu atât mai mult cu cât toate se revarsă în această idee și noțiune și realitate a patriei, cu istoria ei

momento și gesturi ale vieții. Asemenea rîni se cicatrizează foarte greu, un anumit iz al formalismului, al rememării, al plictisului premature ar putea, dacă i-am dat dreptul la existență, să amănunte tineretea. Raportele ar putea să conștină litere și cifre strălucitoare, dar tinerii despre care se vorbește în ele, s-au incuia într-un univers aparte, răspunzînd prin zîmbete și afirmații formale.

Iată de ce se cere în munca cu pionierii un permanent apel la pasiune. Valorile pe care le slujim, valorile fundamentale ale vieții: patria, umanismul, demnitatea, condiția înaltă a omului sint ceea mai autentice izvoare ale pasiunii contemporane. Cu atât mai mult cu cât toate se revarsă în această idee și noțiune și realitate a patriei, cu istoria ei

...105000 litri motorină... Inseamnă cam 8 la sută din consumul pe un an, sau necesarul pentru circa 15 tractoare care să realizeze complet planul de producție ce le revine: o economie de aproape 80 000 lei.

În această acțiune de reducere a consumului de carburanți, sublinia în cadrul discuțiilor tovarășul HRISTU BOGIA — secretarul biroului organizației de bază U. T. C. din S.M.T. — noi, tinerii, ne-am putea angaja cu toate forțele. Reprezentăm doar cea mai mare parte dintre tractoriștii. Și, apoi, cînd că nici celălți n-ar rămîne de o parte...

— Să considerăm realizarea economiei de 105000 litri motorină ca unul din principalele obiective ale anului acesta — a propus șeful de brigadă NICOLAE PLUTEANU.

În unanimitate adunarea generală a aprobat. Acest angajament a devenit astfel un obiectiv de primă importanță al întrecerii socialiste ce se desfășoară în cadrul S.M.T. Cogealac. Cu scopul de a ușura evidența, de a cunoaște în

orice moment rezultatul întrecerii, de a spori răspunderea personală a fiecăruia, angajamentul a fost de față pe brigăzi și tractoriști. Iozina muncii zilnice fiind: „LA FIECARE 1000 DE LITRI MOTORINA CONSUMATA, ECONOMII PENTRU CEL PUȚIN O ZI DE LUCRU A UNUI TRACTOR”.

Au fost numite și măsurile prin a căror înfăptuire să se realizeze angajamentul formulat. Si nu numai că au fost numite, dar și expuse la fiecare centru de brigadă față cîteva dintre acestea:

— deplasările în gol vor fi excluse prin: alimentarea în circuit cu carburanți, lubrifianți și piese de schimb a brigăzilor; remedierea la gazăzi a defecțiunilor la tractoare: urmărirea consumului pe lucrări; întocmirea decalajă a planului de lucrări executate mecanizat pe tarlale.

— pierderile de carburanți vor fi înlăturate și prin: reamenajarea depozitelor de carburanți; scoaterea de la brigăzi a găleților și pompelor de alimentare, determinată de instalarea rezervoare-

N. R. Izvorită din preocupările zilnice de a duce la îndeplinire sarcinile rezultate din documentele de partid, din hotărârile Plenarului C.C. al U.T.C. din ianuarie 1967, inițiativa tinerilor mecanizatori de la S.M.T. Cogealac e valoroasă; pentru că, în primul rînd, prezintă o mare eficiență economică, iar apoi, contribuie din plin la dezvoltarea spiritului gospodăresc și întărește răspunderea personală a fiecăruia. De aceea, pentru Comitetul regional Dobrogea al U.T.C. rezultă, a dată în plus, obligația de a asigura toate condițiile prelucrării acestei inițiative de către toate organizațiile U.T.C. din celelalte stațiuni de mașini și tractoare. Se consideră, totodată, că această inițiativă poate constitui o bază de studiu pentru toate comitetele regionale ale U.T.C., un punct de plecare într-o mare acțiune de economisire a acestui carburant cu pondere asupra prețului de cost.

stil și continut în filmul românesc

MASA ROTUNDĂ

(Urmas din pag. 1)

În cinematografia noastră, din nici un punct de vedere nu văd existența unei asemenea școli. Ceea ce se poate observa este maturizarea profesională a cineștilor noștri, creșterea nivelului mediului filmelor și, în plus, câteva realizări izolate care au atras atenția asupra unor calități sau altora. Dar acestea nu schizează, până acum, nici măcar în linii mari, conturul unei școli românești de film. Și asta și condițiile în care nu putem spune că nu avem posibilitățile, mediul, mijloacele, cadrele tehnice, adică toate elementele din care acumulările de până acum să poată duce la saltul calitativ. Un salt care nu s-a petrecut, dar care, probabil, este foarte apropiat.

RED.: Este normal ca filmele noastre să intereseze prin valoarea problematicii pe care ele o pun în discuție. Cred, spre exemplu, că tocmai aceasta a fost calitatea pe care a avut-o „Duminică la ora 6”.

ANDREI BLAIER. Nu cred că accepția ideii de școală poate fi măsurată doar prin felul în care sîntem apreciați de străini.

La obiectiv care ne stă în față, trebuie să amintim în primul rînd distincția de stil și de conținut în filmul nostru. NICOLAE TIC. Nu trebuie și nu se pot face filme numai pentru că sînt interesantă piața internațională, pentru că asta ar însemna să lipsim filmul nostru de un factor educativ reprezentat de legitimitatea dorința a spectatorilor noștri de a se recunoaște în producția noastră cinematografică, cu istoria și cu realitatea existenței sale. Desigur, nu cu orice istorie și nu cu orice realitate, doar cu a ceea ce configurează spiritualitatea noastră.

În filmul lui Pintilie eu am văzut ceva sentimental și autentic, cel doi tineri care, deși puteau foarte bine să-și trăiască o viață liniștită, au aderat la o angajare conștientă, care reprezenta ea însăși o realitate a întregului popor. Din asta reiese și o direcție participare a spectatorilor la povestea din film.

ADRIAN PETRINGENARU: Cred că de o asemenea participare este vorba mai ales în filme ca „Dacii” și „Dimineața unui tânăr” (pe direcția personajului interpretat de Papani).

NICOLAE TIC. În momentul de față este foarte greu pentru noi să uimim lumea cu mișcări de aparat, cu ingeniozități impuse pînă la particulații tehnice și tehnice, de aceea, mai ales că nu ne putem plînge de operatorii noștri (dimpotrivă), trebuie să insistăm pe o onumne latură stilistică. Poporul nostru poartă foarte frumos. Literatura noastră populară și cultă, de asemenea. Numele nostru nu a ajuns, cel mai adesea, să se exprime simplu și interesant.

PETRE SĂLCUDEANU. Cred că discuția aceasta este utilă și bine venită și cu cit vor fi mai multe discuții de acest gen, cu cit va fi mai numeroasă participarea, cu cit va fi mai bine. Și nu pentru că vom pune noi acum la punct și definitiv niște lucruri, ci pentru că ne vom lămurii mai bine asupra criteriilor de apreciere a filmului nostru. Prin școala națională de film nu trebuie să se înțeleagă existența unei cinematografii naționale, adică totalitatea producției de film.

Existența cinematografiei naționale nu mai trebuie dovedită, explicată; în schimb, școala în termenii estetici, nu elementar, presupune niște modele demne de urmat. Sub acest aspect poate fi privită școala românească de film. Și niște date importante pe linia existenței ei ar exista. În primul rînd este vorba de conținutul opere de artă.

În arta tuturor timpurilor ceea ce a definit existența unei școli a fost tematica conținutul care definea realitatea social-istorică a unui popor. Personalitatea artistică (scritur, dramaturg, cineast) a venit să dea acestui conținut un plus de vigoare, o interpretare artistică. De aceea mi se pare că în cinematografia noi am sărit — adesea — peste o etapă extrem de importantă: etapa conflictului. A conflictului autentic, care a dat, în alte cinematografii de prestigiu, naștere unor opere de valoare artistică tocmai pentru că s-au axat pe niște evenimente importante, chiar, și zice, cruciale în viața unui popor.

La noi, acum, mijloacele de informare au ajuns normale, avem posibilitatea și trebuie să fim satureți cu toate problemele artei, cu toate curentele. Dar une-

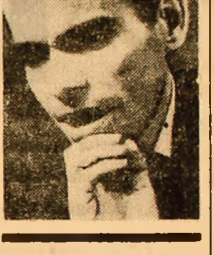

ADRIAN PETRINGENARU. Cred că nu am face rău dacă am ieși dintr-un fel de a discuta în general. Nucleul problemelor, este aici: dacă vom porni să facem stiluri vom face cel mult epigonism, dacă vom porni să facem lucruri cu adevărat importante, autentice care ne frământă pe noi, care însemnă mari evenimente istorice sau contemporane ale poporului nostru, vom reuși să convingem într-o școală de film națională un stil și un conținut original.

Ar rămîne, și ar fi foarte important de văzut, din ce s-a făcut pînă acum, nu numai ce aspecte de viață esențiale au stat la baza filmelor noastre, dar și ce aspecte se pot constitui în subiecte adevărate, vii, curajoase, apte de a ajunge și de a pătrunde în sufletul spectatorului nostru. Și de asta depinde, cred, saltul calitativ al cinematografiei românești.

te” față de „Duminică la ora 6” și mai îndrăzneț din punct de vedere al criteriilor „conținut” și „formă” pentru că el are, ce operă artistică, o dominantă în analiza comportamentelor unui tânăr care, traversînd întâmplări mai mult ori mai puține semnificative, demontrează dialectic drumul unui personaj care se realizează, care o credibil.

NICOLAE TIC. Tineretul zilelor noastre are specificul său. El păstrează omenii care încearcă să impună realității un anumit stil. Pentru că unii și-au format din abstract un stil, sau poate l-au imprumutat doar și încearcă să-l impună realității, oricare ar fi ea. Aceasta este, cred, o ineficiență înțelegere a afirmării personalității.

PETRE SĂLCUDEANU. Lumea proprie a creatorului nu trebuie să fie ruptă de lumea reală în care acesta trăiește. În ultima vreme s-a cheltuit multă energie în critica cinematografică, dar această critică nu se face, de multe ori, așa cum trebuie. Una este stilul și alta este atunci cînd vrei să imprimi o modă. Doar în clipa cînd ești convins că și s-au clarificat niște probleme, doar atunci și stilul va fi perfect. Mai sînt necesare exemplele pozitive? Nu se confundă ele tocmai cu cele 4-5 filme cu care ne mandrim?

SAVEL STIOPUL. Folosim mereu numele unor mari personalități ale cinematografiei contemporane și aplicăm formulelor stilistice realității noastre, neînțelegînd că aceasta este și un mod deficițar de a „discuta” cu publicul.

PETRE SĂLCUDEANU. Revendic, cred că există câteva linii directoriale în cinematografia noastră pe care le considerăm pozitive. Cu cit ne vom îndrepta atenția asupra conținutului filmelor noastre, cu atît va fi mai bine, dar trebuie să delimităm ce însemnă adevăratul conținut. Și asta pentru că, în ultimul timp, la noi s-a discutat și se discută foarte mult despre problemele formale ale filmului, uitîndu-se că nu avem suficiente filme de actualitate pe baza cărora să putem discuta despre felul în care se ogîndesc în ele realitățile inconjurătoare. Sînt convins că există în viața noastră numeroase subiecte care, ajunse pe mîna unor oameni de talent, se pot transforma în opere de artă. Aproape zilnic în ziare găsești, sub o formă sau alta, un subiect de film. Acest lucru nu trebuie privit într-un unghi îngust, de transfer în zona esteticului, a oricărui date cotidiene, ci de a face din timpul prezent, într-un fel, un erou de film. Pentru că pleo-doarea pentru conținut este în același timp pleo-doarea pentru actualitatea ideilor timpului nostru. Altfel vom confunda întotdeauna tema cu subiectul și nu vom înțelege că pretextul artistic nu poate fi egal cu mesajul artistic.

(Urmas din pag. 1)

— Haideți la biserică „Sf. Neculai”. Are popa o grămadă de bani (tatăl lui Ichim e cîntăreț la aceeași biserică). Și se îndreaptă totuși patru într-acolo.
— Cine-i acolo? Întreabă preotul dinăuntru. „Polim întrebare! Ce să răspund acum? Poți să zici: „Ichim”? Ce-i asta „Ichim”? Asta-i nume demn de un om al aventurii?”
— Ei, cine-i?
— FANTOMAS! sare atunci, inspirat Ichim. Ouzreț la poartă! („Sîntem doar elevi de clasa a noua, putem face apel la cunoștințele de franceză”).
Preotul, înspăimîntat, dă fuga în clopotniță și începe să tragă clopotele. Băieții o rup la fugă și ei. Sînt speriați, nu glumă. Și e tîrziu... Calapodescu și Papij sînt de părere să plece acasă. Așa că Ichim și Curigan rîmîni singuri. Dar lucrurile nu se opresc aici...

CINE SÎNT „AUTORII NECUNOSCUȚI”?

„Autorii necunoscuți au sînt, în noaptea de 3-4 februarie vitrina magazinului „Conștiința” din orașul Tecuci și au furat trei ceasuri, un aparat de radio și un aparat de fotografiat. Cercetările au stabilit că:”
Rămăși singuri, Curigan și Ichim se plictisesc. Orașul doarme, nu mai e nimeni pe străzi — mori de urît în Tecuci! Așa că se hotărăsc rapid: unul se duce la colț să „țină șestul”, celălalt se propoște cu spatele în vitrină și — gata. Pe urmă își împart între ei obiectele. „Noapte bună”!

Nu mai că autorii noștri necunoscuți vin a doua zi cu obiectele la școală. Ichim vinde unul din ceasuri cu 25 de lei (Cu toată gravitatea faptelor, naivitatea celor 15 ani nu-i părăsea nici o clipă). Era de ajuns ca, după alte câteva penepții mai puțin importante, lucrurile să sfîrșească așa cum era de așteptat: la miliție.
De început, începuseră însă cu mult mai înainte, imediat după vacanța de iarnă, iar autorii n-au mai fost, de data aceasta, Curigan și Ichim, ci ceilalți. Scăpau de sub control și simțul de răspundere al celor mai în vîrstă decît ei, au asimilat din cărțile și filmele de aventuri exact ce nu trebuia. Și de aici n-a mai lipsit mult ca să-și imagineze că pot constitui și ei un grup și să trăiască cu adevărat „aventuri ca-n film”.

„Nu era nimic realizabil „Erau simple fantezi” — repetau băieții la proces. Și este perfect adevărat: între „proiectele” lor și posibilitățile de realizare exista o distanță enormă, pe care numai judecata lor necăpată i-a împiedicat să o sesizeze. Dar cei patru erau în trîcăt într-un loc pustiu, ci în mijlocul unor familii. În jurul lor se aflau, de asemenea, colectivele claselor și organizațiile U.T.C. în care trăiau absolut în fiecare zi câteva ceasuri. Acești trei factori, care trebuiau să acționeze într-o perfectă sincronizare, au fost și ei, probabil, la distanțe enorme unul de altul. O datorie elementară, simțul răspunderii față de omul de lîngă tine, iar fi obligat să intervină. Au intervenit, e drept, dar atunci cînd era prea tîrziu. Ceea ce m-a determinat să sporesc lista „autorilor necunoscuți”.

PE PISTE FALSE

Am căutat însă mai întîi să aflu cauzele răsînd. În dosarul „Fantomas”, referatele de anchetă socială pe care le întocmesc, de obicei, în astfel de cazuri, așa-numitele „colective de sprijin” de pe lîngă sfaturile populare orășenești. Referatele pe care le-am cîștit înșă erau de un formalism de neînchipuit. Dacă ar fi fost luate în serios, ar fi făcut inutilă toată procedura civilă. Din referatul întocmit pentru Calapodescu Gheorghe am aflat, de pildă, niște lucruri teribile de interesante și de indispensabile chestiunii: cum că minorul a avut o comportare bună, că e statornic și liniștit, că este sănătos, bine dezvoltat. Pe lîngă acestea am mai aflat și altele, puțin cam curioase, să zicem: minorul „nu a mai avut abateri” (și subliniez apăsător afirmația pentru că cercetările mele ulterioare au dezvăluit cu totul altceva) și că „bunicii lui, pensionari, dovădesc că se ocupă și ei de supravegherea copilului” (sic!) Despre Papij Dan am aflat, de asemenea, că are și el o comportare bună (?!). Despre Ichim Marcel, în același stil lapidar și sec, ca într-un proces verbal, că e o fire statornică și că trăiește într-o familie organizată. Singurul loc unde am întîlnit o frază mai „la obiect” a fost referatul privitor la Curigan Gheorghe: „probabil mama vitregă, prin comportarea ei, a influențat în rău copilul”. Dar și acesta se ferea să intre

în amănunte. Așa înșit, puse unul lîngă altul, referatele semănau ca niște frați gemeni, ar fi putut fi, aproape fără efort, copiate la îndigiu.
„Referatele de anchetă sînt de fapt o simplă formalitate” mi-a spus procurorul procesului, ceea ce iarăși m-a făcut să-mi zic: dacă sînt o formalitate, de ce ne le înălțurăm de tot, fiindcă și așa sînt inutile? Sau invers: dacă sînt cu adevărat necesare, de ce nu înălțurăm formalismul din ele?

PĂRINȚII

Tatăl lui Calapodescu nu vede nici acum, la tribunal, care e partea sa de vină. O aruncă ori în seama școlii, ori în a copilului său, ori în a celorlalți. Pe sine se consideră scos din cauză:
— Eu știam că băiatul învață bine, că e șeful clasei. De unde să-mi dau seama că o să-mi facă una ca asta? Doar e băiat mare, el nu știe cum să procedeze? N-are minte, asta e! Și la

CUM S-A NĂSCUT FANTOMAS DE LA TECUCI

stricat Curigan acela. În cazul lui Curigan chiar că părinții sînt de vină.

Să ne oprim deci, mai întîi, la Curigan și familia lui. Numele său a fost mai des amintit, și în cursul procesului, și în cuvintele celorlalți părinți. Pentru că toți părinții erau de părere că băieții lor sînt buni și că numai „anturajul” i-a stricat, uitînd însă că din „anturajul” acesta făcea parte și propriul lor fiu. Așa se face că, în cele din urmă, anturajul se reduce la o singură persoană: Curigan. Care este situația lui? Un indicu oferă punctul de plecare: mama vitregă. Și, într-adevăr, fantele confirmă. Mama lui Curigan, Maria, este una din acele mame vitregi despre care crozi că numai în hame pot exista. O mamă care, nu numai că nu supraveghează fiul — vitreg, mă rog, dar fiul soțului ei totuși — ci îl dădea ea înșiși afară din casă, nu-i dădea să mînce de zile, îl persecuta. Băiatul dormea și mînce prin vecini. Vecinii, martori acuzații ai acestor situații, știu o multime de asemenea fapte pe care nu are rost să le mai amintim aici. Ele duc toate la aceeași concluzie. Așa a crescut Curigan, de capul lui, de unul singur, prin vecini mai mult decît acasă. Chiar și din declarația dată la tribunal de mama vitregă se vede bine cît de indiferentă îi era și îi este soarta acestui copil care, deși nu e fiul ei, este, oricum, un om.

— Dumeata mai ai două surori fete „bune” ale mamei sale vitregi. Ele cum erau tratate în comparație cu dumeata?

— Ei, erau fete, de aceea...
Ce dovadă de renunțare la posibilitățile de acuzare ce i se oferă! Curigan — capul tîrîșilor? Nu, nu cred așa ceva! Curigan — familia, poate! Prezentă la proces, „mama” lui plînge smiorcînt. E un plîns fals cu care încearcă să inducă în eroare juriul. Iși dă seama că faptele se îndreaptă toate împotriva ei.

Situația lui Ichim Marcel are multe puncte comune cu ceaaltă. Mama lui se laudă cu faptul că băiatul ei n-a avut niciodată bani pe mîină, că nu i s-a dat niciodată un ban! Replica vine de la sine: nu i s-a dat, n-încercat să-și procure singur! Dar aceasta nu explică totul. Dirigintele lui Marcel declară că acesta băiatul asista la scenele educative, de cite ori tatăl său venea beat, și că uneori era și alungat din casă. „Anturajul, tovarășe, anturajul i-a stricat”, spune acum măică-sa. N-ar fi nare nimerit să considerăm ca cel mai apropiat anturaj — propriu să familie?

ȘI ACUM ȘCOALA

Trei din părinți au declarat că diriginții copiilor lor n-au venit niciodată în vizite acasă. Tovarășa Valeria Blejer, dirigința lui Papij și Curigan, recunoaște deschis: n-a fost. Și motivează: „la Papij nu m-am dus pentru că nu mă jenas; mama lui este și dînsa profesoară. Eu sînt tînară, nu mă consideram în drept să dau sfaturi”. „Iar la Curigan nu m-am dus ca să nu-i fac mai grea situația în familie”. Și, într-adevăr, privite lucrurile în felul acesta, ești ispitit să afirmi că poate a fost în drept să dau sfaturi”. „Iar la Curigan nu m-am dus ca să nu-i fac mai grea situația în familie”. Și, într-adevăr, privite lucrurile în felul acesta, ești ispitit să afirmi că poate a fost în drept să dau sfaturi”. „Iar la Curigan nu m-am dus ca să nu-i fac mai grea situația în familie”. Și, într-adevăr, privite lucrurile în felul acesta, ești ispitit să afirmi că poate a fost în drept să dau sfaturi”.

ȘI DIN NOU PĂRINȚII

Dacă în cazul acestora explicația poate fi, în bună măsură, pusă pe seama necazurilor de acasă, a lipsurilor, în cazul lui Calapodescu și Papij nu se mai poate spune așa ceva! Părinții lui Papij sînt ingineri, cel al lui Calapodescu — contabil și învățător. Părinții au avut deci destule posibilități

ca să le dea copiilor tot ce le trebuie și chiar mai mult. Și tocmai aici, în acest „mai mult” poate fi găsită și explicația: cu cit li se dădea mai mult, cu atît mai mult voiau. Extremele se ating — se zice. Da, dar atingerea este uneori durabilă. Tatăl lui Calapodescu, care am văzut că nu se simte deloc vinovat, nu că l-a obișnuit pe fiul său cu banii ca pe un om matur, că îi dădea sume prea mari pentru „distracțiile” sale, astfel înșit, atunci cînd îi dădea mai puțin, băiatul se simțea nedreptat. Uită, de asemenea, că a fost chemat de citeva ori la școală pentru alte abateri ale fiului său și nu s-a dus. „Eu știam că învață bine, că e șeful clasei”... Era suficient atît? A fost pînă... la proba contrarie.

„Poate că i-am creat și noi condiții prea bune. Poate că trăiește prea bine acum. Ar fi trebuit să-l mai trimiț pe el dimineața după piine, nu numai pe buclucul său”.

Tot mama lui Papij mărturisește: „Nu m-am fi așteptat niciodată la așa ceva din partea lui”. Și totuși ar fi trebuit să se aștepte. O întîmplare: Na s-a

AȘADAR, ORGANIZAȚIA U. T. C...

...Care de altfel nu este ultimul factor. A fost necesară aranjarea faptelor într-o ordine oarecare din simplul motiv că nu puteau fi spuse toate în același timp. Din punct de vedere al celor care poartă răspunderea, așa ar fi trebuit spus.

La comitetul raional U.T.C., tovarășa secretară Doina Codreanu ne dezvăluie cu bunăvoință lipsurile din activitatea comitetului U.T.C. de la liceul nr. 2: organizația U.T.C. a observat tendința celor patru elevi de a se separa de colectiv, dar n-a intervenit în nici un fel; a existat o anumită pasivitate chiar în felul cum ea simțea prezența organizației U.T.C. în viața elevilor; s-a dat dovadă de prea multă încredere în oameni, fără să mai fie urmăriți în activitatea lor. Tovarăș Nicolae Pelișeanu, secretarul comitetului U.T.C. al liceului, dă și el, cu aceeași bunăvoință, vîna pe alții și secretarii organizației de clasă nu i-au adus și lui la cunoștință comportarea celor în cauză (ceea ce ar putea să însemne că și Calapodescu trebuia să-i fi adus la cunoștință faptele sale, doar a fost și el secretar U.T.C.). De asemenea, profesorii ceilalți, care predau la clasele respective, nu i-au adus nici ei la cunoștință... Și așa se face că secretarul comitetului U.T.C. vede mîna de organizație cam funcționînd, așteaptă probabil să se pună pe birou niște referate pe care el să-și aștearnă rezoluția: „Am luat cunoștință”. Și așa se face că vîna este plasată de la unul la altul, ierarhic, de la comitetul raional la comitetul pe liceu, de aici la birourile claselor.

Și toată lumea ocolește marea și adevărată vină a tuturor: necunoașterea profundă, reală, a elevilor, mulțumirea cu informațiile superficiale despre comportările lor. Această necunoaștere este cauza pentru care nici colegii de clasă nu s-au orientat cum trebuie cînd l-au ales pe Calapodescu secretar al organizației lor. În adunarea în care a fost discutată abaterăa amintită, elevii au fost toți cit se poate de vehemenți, au dezvăluit și alte întâmplări din activitatea lui anterioră. Dar a fost nevoie ca lucrurile să ia această întorsătură gravă pentru ca combativitatea lor să se manifeste. Slaba mîncă de educație desfigurată de comitetul U.T.C. nu le-a înșuflet sentimentul că aveau datorită să intervină prompt, pe loc, cu aceeași înțelegere, de nenumărate ori pînă atunci. În loc de aceasta, colegii lor au rămas în pasivitate, s-au mulțumit să observe din afară. Colectivele organizațiilor de bază n-au acționat ca niște colective adevărate, ci au tolerat în mijlocul lor manifestări și atitudini reprobabile. Iar aceasta nu este numai vina lor, ci și a comitetului U.T.C., care n-a cultivat în rîndul lor o opinie combativă, respectul față de valorile reale ale celor mai frumoase trăsături de caracter.

Acesta sînt faptele. Și cauzo care, aparent independent una de alta, au conlucrat totuși și s-au împletit strîns una cu alta, indiferent de faptul că factorii care le-au generat au dorit-o sau nu. În realitate, tocmai din cauză că acești factori n-au izbucnit să se găsească toți în același timp, ci au acționat la întîmplare, unul fără altul, sau unul în locul celuialt, au apărut și cauzele unei asemenea întîmplări. Necesitatea conlucrării, a unei împletiri organice între școală, familie și organizația U.T.C. este un adevăr pe care îl recunoaște toată lumea, dar de la a-l recunoaște pînă la a-l pune în practică mai sînt încă eforturi de făcut. Lipsa unui singur element, a oricărui, nu mai face posibilă colaborarea. Iar aceasta favorizează în schimb „colaborarea” altor factori, care se strecoară în locurile vulnerabile și devin, încetul cu încetul, „cauze” în cele din urmă, ele duc la deznoadămîntul inevitabil și dureros de firesc în același timp.

S.U.A. WASHINGTON. — Demonstrație în fața Casei Albe, împotriva războiului din Vietnam

Săptămîna prieteniei italo-române

ROMA 7. — Corespondentul Agerpres, Giorgio Pastore, transmite: În orașul Bologna, din regiunea italiană Emilia, a fost inaugurată „Săptămîna prieteniei italo-române”, organizată de „Centrul emilian pentru relații culturale cu străinătatea”. În cadrul acestei săptămîni vor avea loc conferințe despre „aspecte și probleme ale economiei României” și despre poezia români de după cel de-al doilea război mondial, se vor prezenta un nou volum apărut recent — o antologie de poezie românească — precum și filme documentare de artă, turism și folclor.

Un nou veto ?

Franța a avertizat Anglia în termeni neciviliți că, în cazul în care aceasta va încerca din nou să ceară intrarea în Piața comună, ea va întreprinde un refuz și mai categoric decît cu patru ani în urmă, scrie într-un comentariu K. C. Thaler, corespondentul U.P.I. la Londra. Rupind tăcerea diplomatică, Franța a făcut cunoscut clar Angliei că nu dorește intrarea ei în C.E.E. Reprezentantul francez la recenta sesiune a Consiliului ministerial al U.E.O. de la Roma a apreciat că problemele litigioase în calea aderării Angliei sînt „formidabile” și că nici una dintre ele nu a fost încă soluționată. Cu alte cuvinte, apreciază U.P.I., aceasta înseamnă un avertisment dat premierului Wilson că atît în prezent cît și în viitor precizibil nu există nici o șansă pentru ca Anglia să devină membră a Pieței comune. Liderii britanici au fost în permanență la curent cu implicarea Franței, dar, cu toate acestea, ei au nutrit speranța că președintele de Gaulle ar putea să schimbe această atitudine, determinat, mai ales, de presiunile crescînde ale partenerilor Franței din C.E.E.

Comentatorul american arată în continuare că amenințarea Franței a venit îndată după ce ministrul de externe britanic, Brown, a lansat săptămîna aceasta la Roma un nou apel elocvent partenerilor din U.E.O. de a sprijini intrarea Angliei în Piața comună. Rămîne de văzut ce concluzii va trage Anglia acum, după reafirmarea opoziției franceze, mai ales că ea se află în preajma adopției unei hotărîri cruciale cu privire la C.E.E.

Încheierea reuniunii de la Cairo

Joi seara, la încheierea reuniunii la nivel înalt a celor cinci țări africane — R.A.U., Algeria, Tanzania, Mauritania și Guinea — a fost dat publicității un comunicat comun.

Participanții și-au reafirmat hotărîrea de a continua lupta în vederea lichidării dominației colonialiste de pe continentul african a rasismului și exploatarii străine.

Referitor la situația din Rhodesia, una dintre cele mai discutate probleme, comunicatul relevă că șefii celor cinci state s-au

declarat în sprijinul luptei juste a poporului zimbabwe împotriva dominației minorității albe.

Subliniind că agresiunea împotriva poporului vietnamez constituie o amenințare pentru pacea mondială, participanții la reuniunea de la Cairo au cerut încetarea imediată și necondiționată a bombardamentelor asupra teritoriului R.D. Vietnam, retragerea forțelor armate imperialiste și recunoașterea Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud drept singurul interlocutor valabil.

Cu toate că pînă la desemnarea de către partidele democratice și republicane din S.U.A. a candidaților lor la președinție a mai rămas circa un an de zile, nu se poate spune că disputa nu este începută încă de acum. Observatorii se feresc să facă pronosticuri dar, totodată, consemnează cu grijă toate mutările de pe tabla de șah preelectorală.

Decandată, în tabara republicană se iau în considerație două nume: George Romney și Richard Nixon. Pentru fiecare dintre ei s-a creat câte un comitet: „Romney — președinte” și „Nixon — președinte”. Cel al lui Romney, anunță agențiile de presă, a bătut primul țarș pe drumul spinoz al luptei pentru desemnare: la numai cîteva sute de metri de Casa Alba a instalat un birou permanent care să se ocupe de campania guvernatorială din Michigan. Faptul este considerat ca un punct marcat de adopția lui Romney în cursa de viteza cu Nixon, intrucît și comitetul „Nixon-președinte” este în căutarea unui birou în capitală.

În ciuda acestui punct, se pare că pînă în prezent tot Nixon definește conducerea: cel puțin așa atestă datele ultimului sondaj Gallup, care îi acordă 39 la sută. Diferența nu este însă prea mare și de aceea se afirmă că, pînă una alta, interesul celor doi nu este de a se distanța între ei, ci de a para o eventuală lovitură din partea unui „outsider”. Neavînd, deocamdată, decît 8 procente la Gallup, acest „outsider”, concretizat în persoana fostului actor de cinematograf Ronald Reagan, procează cu prudență, dar ambițiile sale sînt cunoscute. Guvernatorul al celui mai populat stat din S.U.A., California (aproape 20 milioane de locuitori), Reagan are un puternic punct de plecare. Se știe că datorită pozițiilor sale de extremă dreaptă el contează pe voturile goldwateristilor. În plus, se pare că fosta vedetă a ecranului a obținut binecuvîntarea lui Dwight Eisenhower — considerat încă un fel de profet al republicanilor — care ar fi zis că Reagan este „unul dintre oamenii pe care-i admir cel mai mult în lume”. Întă de ce în cercurile

politice din Washington se afirmă că atît Romney, cît și Nixon „se tem” de actor și sint și ei, la rîndul lor, prudenți.

La democrați situația pare că începe să se limpezească. Conform tradiției, după primul mandat de patru ani președintele în funcție devine aproape automat candidat al partidului său și pentru mandatul următor. La Johnson însă (al cărui primul mandat expiră în 1968), scăderea continuă de popularitate, datorită mai ales escaladării războiului din Vietnam, a făcut ca problema candidaturii să fie disputată. Numeroși democrați au exprimat părerea că avîndu-l pe Johnson drept candidat partidul lor va pierde „la sigur” alegerile. În schimb Robert Kennedy cîștiga tot mai mult teren și toată lumea vede o aprigă luptă între acesta și președinte pentru obținerea desemnării. S-a creat chiar și un comitet de susținere a perechi Kennedy — Fulbright. Dezavuat de Kennedy, care l-a cerut să-și înceteze activitatea, comitetul n-a dezarmat. „Și — scrie I.E. FIGARO — cu cît patronul a continuat să afirme că nu va candida în 1968, cu atît mai mult grupările democratice se comportă ca și cum el și-ar fi anunțat candidatură”. Poate că tocmai aceste susțineri, în neconcordanță momentana cu interesele clanului Kennedy l-au determinat pe Bob să realime răspicat că nu intenționează să devină candidat al democraților împotriva președintelui Johnson și că, dimpotrivă, îl va sprijini pe acesta.

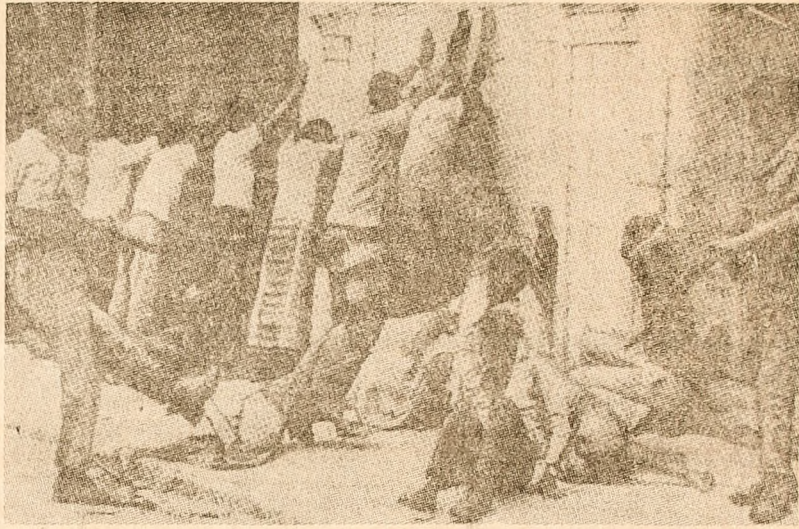
Se pare că de astă dată este vorba de o hotărîre definitivă. Ea este rezultatul mai multor factori printre care teama de a infringe a partidului în 1968 și dorința de a nu rata candidatura din 1972 se inscriu în fruntea listei.

În această situație, cu toate că sondajele indică în continuare o scădere a popularității președintelui (care ar intra astăzi doar la 43 la sută din voturi, în timp ce Romney ar cîștiga cu 52 la sută) șansele lui Johnson de a fi desemnat cresc din nou în mod simțitor cu atît mai mult cu cît la democrați nu se întrevide nici un alt „outsider”.

ION D. GOIA

PRELUDIU LA 1968

Convorbirile belgiano-iugoslave

La Bruxelles s-au încheiat convorbirile oficiale dintre Pierre Harmel, ministrul afacerilor externe al Belgiei, și Marko Nizekici, secretar de stat pentru afacerile externe al R.S.F. Iugoslavia, care se află în vizită în această țară. Cel doi miniștri de externe au examinat probleme legate de colaborarea dintre Belgia și Iugoslavia în domeniul economic și cultural, precum și aspecte ale situației internaționale actuale, punînd în mod special accentul pe probleme europene. Au fost, de asemenea, discutate inițiativele celor două țări privind conferința Comisiei economice O.N.U. pentru Europa, care va avea loc la Geneva.

Învăluite în anonimat pînă nu demult, o serie de puncte însemnate pe hărțile militare ale provinciei bolivienne Santa Cruz au început dintr-o dată să capete însemnătate. Lagunillas, Camiri, Valle Grande, așezări și zone situate în apropierea provinciei paraguayene Chaco, a frontierei braziliene (limitată la vest de Mato Grosso) și a extremității nord argentinean, au devenit cunoscute ca urmare a luptelor dintre partizanii boliviieni și unitățile guvernamentale.

Decretarea stării excepționale în sud-estul țării a fost prima recunoaștere oficială a intensificării mișcărilor de partizani. A urmat apoi o intensă mobilizare a unor unități guvernamentale (apreciate la circa o divizie) în zona în care s-a decretat stare excepțională. Totodată, subunități ale aviației bolivienne au primit ordinul să-și arunce încărcătura distrugătoare de napalm asupra satelor de indieni, bătute de legături cu mișcarea de partizani. Martorii oculari descriu situația din zona muntoasă Sierra Nancachazu ca fiind deosebit de încordată. Partizanii, bine echipați (LE FIGARO) au început să folosească mortiere în lupta cu trupele guvernamentale.

Potrivit ziarului EL DIARIO noile întăriri care-și părăsesc în grabă garnizoanele îndreptîndu-se spre sudul țării au primit misiunea de a trece la „o ofensivă generală”. În ciuda comunicatelor militare (de genul: „în ultimele douăzeci și patru de ore operațiunile trupelor guvernamentale împotriva forțelor de partizani au continuat conform prevederilor”), guvernul de la La Paz are de făcut față unei mișcări insurecționale ample și nu numai unor acțiuni izolate (FRANCE PRESSE). Potrivit agenției citate, situația e cu atît mai gravă pentru autorități cu cît surse boliviene au arătat că partidul Mișcarea națională revoluționară, condus de fostul președinte Estensoro colaborează cu partizanii, ceea ce a contribuit la o extindere rapidă a insurecției.

O serie de informații apărute în presă indicau că în primele zile, în zona incidentelor au fost observați militari purtînd uniforma armatei americane. Știrea nu a fost dezmințită de ambasada S.U.A. din capitala boliviană ci, s-au făcut doar precizări potrivite căroră nu ar fi vorba de militari, ci propriu-zis ci de un grup militar „consultativ (ASSOCIATED PRESS) consemna că încă de la sfîrșitul anului trecut, „specialiști” americani în luptele de guerrilă ar fi instruit militarii boliviieni în vederea războiului din munți). Ulterior, a-

juniorul militar american „consultativ” a fost extins. Avioane „Hercules” purtînd însemnele „Air Force” au aterizat la Santa Cruz avînd la bord echipamente și muniții destinate trupelor guvernamentale. Neisguranta guvernului Barrientos în fața evenimentelor din provincia Santa Cruz a ieșit în evidență și prin trimiterile de urgență la Buenos Aires a șefului de stat major, colonelul Cueto Leon pentru a explica generalului Ongania gravitatea situației. O misiune asemănătoare a fost trimisă la Brasília. Potrivit ziarului LE FIGARO șeful juntei boliviene sondează posibilitatea unei acțiuni comune în sud-estul Boliviei în vederea lichidării „rebelilor”. Autoritățile boliviene au

chegnat sub arme anumite categorii de rezerviști și au mobilizat „poliția sa-tească” a provinciei Cochabamba pentru a întări efectivele trupelor regulate. Tensiunea din provincia Santa Cruz tinde să se extindă și în celelalte re-

O altă imagine grătoare din Adenul acestor zile: locuitorii sînt să se însurui la zid pentru a fi percheziționați

Misiunea O.N.U. a părăsit Adenul

Misiunea specială a O.N.U. a părăsit vineri dimineață Adenul, plecînd pe calea aerului spre Londra. „Nu ne-am bucurat de colaborarea la care ne așteptam din partea Marii Britanii — a declarat la aeroport Manuel Perez Guerrero, conducătorul misiunii O.N.U.

Hotărîrea privind plecarea subita a misiunii a intervenit după ce joi seara guvernul aga-zisei „Federații ar Abieci de Aden” a interzis televiziunii din Sudan să prezinte pe membrii misiunii.

Hotărîrea „guvernului federal” a fost anunțată printr-un discurs radiofuzat al ministrului federal al informațiilor, Bayoomi, care a declarat că „interdicția a intervenit datorită faptului că membrii Misiunii O.N.U. au făcut cunoscut că nu intenționează să trateze cu acest guvern”.

Hollywood în... Europa

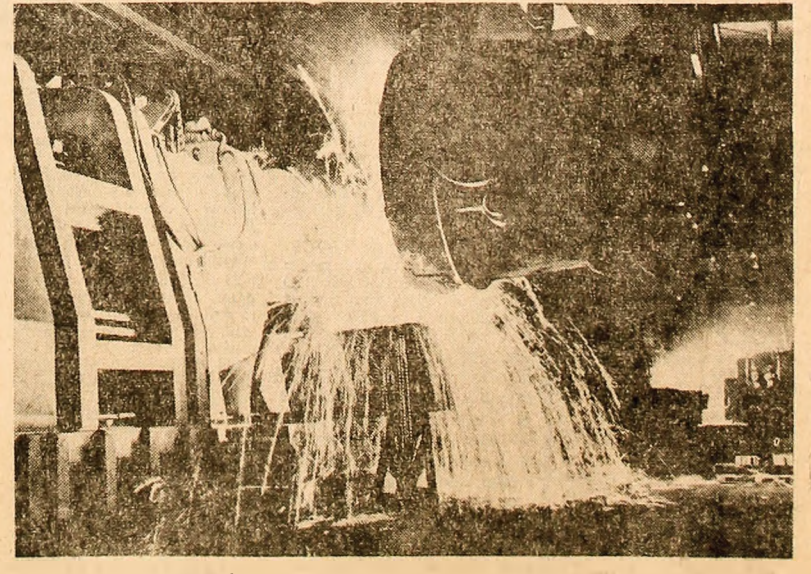
Hollywoodul și-a făcut bagajele, traversînd oceanul? Întrebarea ar putea fi socotită exagerată, deoarece faimoasă cetate a fabricanților de miraje nu și-a închis porțile și nici nu intenționează să și le închidă. Totuși, steaua Hollywoodului pare să apună, condamnată fără drept de apel. Sute de filme ce ies în serie de pe platouri nu reușesc să readucă în așezarea californiană gloria de odinioară. Hollywoodul trăiește zilele unui dureros declin. Întrebări caută răspunsuri. Sînt oare mai proaste actualele producții decît cele din trecut? Au dispărut consumatorii filmului hollywoodian? Faptele arată că investigațiile nu trebuie operate în această zonă. Industria cinematografică americană continuă să-și vadă inflorind afacerile, cifrele beneficiilor cresc o creștere constantă. Sub acest aspect să nu ne neliniștim. Fasta cea Hollywoodului în Europa este mai avantajosă. „Societățile de cinematograf american cîștigă acum mai mult în străinătate decît în țară” — scria U.S. NEWS AND WORLD REPORT. Hollywoodul este „mai scump”. În Europa, actorii, decorurile, personalul tehnic — absolut totul revine la un preț mai redus. „Considerentele economice

constituie factori primordiali” — constată revista americană. Financiarul Hollywoodului își îndreaptă dolarii către „lumea veche” unde beneficiile sînt mai mari. O dată cu invazia capitalului american în industria cinematografică europeană, Hollywoodul se vede obligat să renunțe la rolul său de prim rang pe ecranul mondial. Hollywoodul apare mai puțin pe emblemele firmelor producătoare, dar financiarul din S.U.A., care s-au instalat în Europa, dirijează afacerea unor companii cu nume italiene, engleze sau franceze (și lucrul cel mai important: încasează profiturile). Într-o săptămîna tipică a anului 1966 — arăta U.S. NEWS AND WORLD REPORT — din 55 filme produse grație capitalului american, 32 erau turnate în Europa. Din coloanele aceleiași reviste aflăm că industria cinematografică britanică este finanțată în proporție de 80 la sută de oameni de afaceri din S.U.A. și că acest procent va crește în următorii ani. Pentru rapiditatea evoului de capital de la Hollywood spre Europa este concludentă o cifră: cu un deceniu în urmă, numai 20 la sută din investițiile în cinematografia britanică proveneau din surse americane.

Producătorii americani au preferințe pentru Londra, deoarece filmele realizate în Anglia pot avea o circulație mai lesnicioasă pe piața din S.U.A. (probabil, un argument ar putea fi și acela că sînt vorbite în aceeași limbă). Dar o atracție deosebită exercită Spania, Italia și Franța. Spania oferă condiții prielnice pentru cadrul oricărui gen de filme — de la jungle și pînă la cîmpii înzăpezite. În plus, cheltuielile (de toate felurile) sînt mai restrînse.

Concluzia articolului din U.S. NEWS AND WORLD REPORT merită transcrisă: „Lumea cinematografului de azi se deosebește mult de ceea ce era în zilele supremației Hollywoodului”.

M. RAMURĂ

R. S. CEHOSLOVACĂ. — Instantaneu la Uzinele „Klement Gottwald” din Ostrava

PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

● CONSILIUL de Miniștri al R. P. Mongole a oferit la 6 aprilie o recepție în cinstea participanților la al IX-lea Congres Vokrouhlicky, președintele al U.I.S. Au rostit cuvîntări

Furt la redacția revistei „Ramparts”

În noaptea de joi spre vineri persoane neidentificate au pătruns în redacția din San Francisco a revistei „Ramparts”, furînd documentele bancare ale revistei din ultimii zece ani, precum și dosare întoc-

mitate de revistă în legătură cu asasinarea fostului președinte Kennedy. Revista „Ramparts”, care a publicat recent o serie de materiale demascînd legăturile între Agenția Centrală de Investiții și unele or-

ganizații studențești și sindicale, a consacrat un număr special diverselor teorii referitoare la asasinarea lui Kennedy și a inserat un reportaj despre copiii vietnamezi, victime ale bombardamentelor americane cu napalm.

● O COMISIE economică uruguayeană, condusă de ministrul finanțelor, Carlos Vech Garzon, examinează în prezent o „legge de urgență” menită să înlocuiască o serie de reforme economice pentru oprirea spiralei inflaționiste în țară.

● ÎN SALA „Grillparzer” a palatului Palfi din Viena a fost deschisă expoziția picturii române Mihai Vulcanescu. După cuvîntul de salut al prof. dr. Herbert Galsbauer, secretar general al Centrului de cultură austriac, dr. Karl Diem, vicepreședinte al Asociației de prietenie Austria-România, a făcut o scurtă prezentare biografică a tînărului artist român.

● GVERNUL irakian a permis populației kurde din nordul țării să-și aibă propriul sau ziar. Massoud Barzani, fiul lider-

rului populației kurde, Mustafa Barzani, a declarat într-un interviu acordat ziarului din Beirut, „Daily Al-Anwar”, că săptămîna trecută autoritățile de la Bagdad au acordat permisivitatea pentru publicarea ziarului kurd, care se va numi „Fraternitate”.

● REPREZENTANTA din Anglia a partidului Mișcarea populară pentru eliberarea Angolei

● PLECATĂ la 28 martie din insula Ellesmere (Canada) pentru a încerca să atingă Polul Nord, expediția „Plaisted” a stabilit joi după-amiază primul contact prin radio cu baza sa de la Eureka. Cei cinci exploratori au comunicat că sînt sănătoși, beneficiarii de o temperatură relativ suportabilă (minus 23 grade) și o vizibilitate foarte bună. Singura dificultate este impuținarea rezervei de carburanți pentru cele patru automobile pe șenile folosite în această călătorie. Membrii expediției vor fi probabil aprovizionați cu carburanți de un avion ce va pleca special în acest scop din Groenlanda.